

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΨΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰαννουαρίου ἕως 1 Μουλίου
Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἀναπλάσεως καὶ Ὁδοδοξίας
Ἰδρυς Φιλίας, 5, παρὰ τὴν Ἱερὴν Σύνοδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ὀρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, ὑπὸ F. Bettex. — Ὁ αἰρεσιάρχης Howie ἰδρύων νέαν πόλιν ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ζησίμου Γ. Τυπάλδου. — Ὁ Ραββῖνος Ἰσαὰκ Μ. ὑπὸ Ν. Χ. Ἀμβράζη. — Ἑκκλησιαστικὸν Συνέδριον, ὑπὸ Ζηζ. Πολυκάπου Ι. Συνοδικοῦ, Ἱεροκήρυκος. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομῆς Κυριακῆς, ὑπὸ Μ. Γ.

Ἡ ὀρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι

ΥΠΟ

F. BETTEX

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἡ ἐπιστήμη

Η΄

Τὸ θαῦμα καὶ τὸ ὑπερφυσικόν.

Τὸ ὑπερφυσικόν, τὸ Βιβλικόν θαῦμα καὶ ἡ συνδιαλαγή του πρὸς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, ἰδοὺ δι' ἄλλους Χριστιανούς τὸ λανθάνον. Διότι, καθά τοις ἐπαναλαμβάνουσιν ἐπὶ θλίω τῶν σόνων, ἡ ἐπιστήμη ἀποδεικνύει ἐπὶ μᾶλλον δσημέραι, ὅτι τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει ἀπορρεῖ ἐκ μαθηματικῶν καὶ ἀμεταβλήτων νόμων. Ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι ἐξηγοῦσι τὰ πάντα, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε ἀνάγκη ὑπόθεσεως ὑπερφυσικῆς, οὔτε θέσις διὰ τὸ θαῦμα ἐν τῷ σόμπαντι, ὅποιον γινώσκουμεν αὐτὸ σήμερον καὶ τοῦτο τὸ ἀκούουσι λεγόμενον, ὅχι μόνον ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ θεολόγων ὀνομαστών, ὑπὸ ἀνδρῶν εὐσεβῶν ἢ κεκτημένων τοιαύτην φήμην. Εἶνε λοιπὸν ἄξιον ἐκπλήξεως τὸ ὅτι αἱ ἀπλοὶ καὶ αὐταὶ καὶ πρὸς τὰ ἴδια αὐτῶν φῶτα δύσπιστοι ψυχαὶ, ἢ ἀσθενεῖς καὶ ἀνίκανοὶ νὰ σχηματίσωσιν ἐξ ἑαυτῶν κρίσιν τινὴν, ἀμφιβάλλουσι καὶ δὲν ἔχουσι πλέον τὸ θάρρος νὰ πιστεύουσιν εἰς τὸ θαῦμα,

ἢ, τοῦλάχιστον, νὰ τὸ ἐμλογίσαι πλέον φανερά, παρὰ πᾶσαν τὴν εἰλικρινὴ ἐπιθυμίαν τὴν ἐν τῷ βίῳ τῆς καρδίας των, ὅπως πιστεύουσιν εἰς αὐτὸ ἢ ὅπως δύνανται νὰ πιστεύουσιν;

Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι οὗτοι συναισθάνονται, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο συνέχεται πρὸς δόκλους ἡθικοῦ θρησκευτικῶν ζωῶν των, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη ἢ τοιούτη λύσις τοῦ ἐξαιεμένη ἐπιρροὴν ἐπὶ ὅλης τῆς χριστιανότητος. Ἐνεῦθεν, παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς τοῖς τοῖς, ἡ δυσφορία ἢ σαφὴς ἀνίσχυράν ἀμφιβολίαν ἐπὶ ζητήματος τοσοῦτον σημαντικοῦ. Εἰς τὴν περὶ τοῦτου ἡμῶς γνώσιν, μὰς δόηται δρόμος ἐν κολῶς καὶ αὐθῶς. Ὁ Θεός, λέγει ἡ Γραφή, δίδει τὸ πνεῦμά του τὸ ἅγιον εἰς ὅλους, οἱ ὅποιοι τὸ ζητοῦσι παρ' αὐτοῦ. Προσέτι, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ καὶ ἐδότησεν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἡ ψυχὴ, πλὴν ὅποιαν τὸ πνεῦμα φωτίζει, ἐφόσον ἀπολαύῃ τοῦ φωτός τούτου, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀμελήσῃ τὸ ζήτημα, διὰ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ θαῦμα, ὡς δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ μάθῃ ἀστρονομίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ, ὅτι ὁ ἥλιος λάμπει καὶ μετ' ὧρας. Ἀλλ' ἐνίοτε τὸν ἥλιον ἐπισκοτεῖ οὐρανὸς, καὶ αἱ ψυχαὶ αὐταὶ ἔχουσι τὰς στιγμὰς τῆς ἀδυναμίας των, καὶ ὑπάρχουσι καὶ θὰ ὑπάρχουσι πάντοτε ἄλλοι, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς καταλείπει ἐπὶ μακρὸν συχνάκις εἰς ἀγῶνας ἀμφιβολίας, καὶ οἵτινες ἀναβοῶσιν ὅτι μὲν μετὰ χαρᾶς, ὅτε, μετὰ δακρύων, «Πιστεύω, Κύριε! βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ». Καὶ ἀναγινώσκοντες μὲν τὴν Βίβλον, πιστεύουσιν εἰς τὸ θαῦμα, καὶ εὐχαριστοῦσιν ἐπὶ τούτῳ τὸν Θεόν, ὅταν ἀνοίγουσιν ἔργα πλήρη βεβαιώσεων ἀπιστίας, ἢ ἀμφιβολίας τοὺς καταλαμβάνει ὡς ἀναβάλλουσα πλῆμμυρα καὶ ἀισθάνονται ἑαυτοὺς ὡς ἐν ἀβύσσῳ. Διὰ τοῦτους δὲν εἶνε ἀνοφελὴς ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος. Ἐὰν τὸ θαῦμα ὑπάρχῃ, πρέπει, ὡς πᾶσα ἀλήθεια, νὰ φέρῃ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτοῦ ὅχι τὴν μαθηματικὴν ἀπόδειξιν, ἀλλὰ τὴν ἡθικὴν του ἐνέργειαν, καὶ ἀρκεῖ ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν σοφισμάτων ἀπὸ των ἀρνούμενων αὐτὸ, ὅπως ὅχι τὸ κατανοήσωσιν, ἀλλὰ τὸ ἰδῶσι.

πλήρη και την γην αποδίδεται. Εκδίδονται ένοικιαστήρια επί 1,100 ετη. Τα ένοικιαστήρια ταύτα λήγουσι τη 15 Ιουλίου του 3,000. Εφ' εκάστου προσαρτάται σωρεία δρών. Είς ούδέναν επιτρέπεται να χρησιμοποιήση την χώραν επί τινι σκοπῷ αντικειμένῳ τῇ θελήσει τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδίᾳ πρὸς πώλησιν λατρικῶν, καπνοῦ ἢ οἴνου, πνεύματος καθ' οἰανδήποτε μορφήν, οἰκῶν δυσωδύμων, θάπτων, χαρτοπαγίων, χοιροβοσκείων ἢ χοιροποιλείων.

Επὶ τῇ παραδίδει τῶν δρών τοῦ ένοικιαστήριου ὁ δοθεὶς χώρος ἀραιεῖται καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸν Dowie ἢ τὸν διάδοχόν του.

Εἰς δὲ δέον νὰ μὴ ὑπάρχωσι χωρὶν αἰθευσαὶ καὶ μυστικαὶ μασσονικαὶ αἰθευσαὶ ἐν τῇ πόλει Σιών. Ταῦτα θεωροῦνται πρακτορεῖα τοῦ διαβόλου διὰ τὴν ἀτίμωσιν τῶν ἀνθρώπων. Οἱ χοῖροι ἀπαγορεύονται, καθόσον, ἐν τῇ πίστει τῶν Σιωμιστῶν, τὸ ἀνάθημα τοῦ Θεοῦ εἶνε ἐπ' αὐτῶν. Τὸ χοῖρειον κρίας διακηρύσσεται ὡς ὃν ἡ ἄμεσος αἰτία τοῦ καρκίνου, φυματίωσιν, ρευματισμῶν, χοιράδων, χολέρας καὶ ἄλλων νόσων.

Ἡ πολιτικὴ διοίκησις τῆς πόλεως Σιών εἶνε ὡς ἡ τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Illinois, μόνον ἐνὶ δὲν ὑπάρχουσι κομματικαὶ συγχρούσεις. Οἱ Δογούσταὶ ἀποτελοῦσι πάντες μίαν μεγάλην εὐλογέμενην. Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία τάξις (κλάσις), οὐδέμια φάτρις (caste), καὶ ἡ γυνή, ἥτις σκουπίζει ἢ δ' ἄνηρ, ὅστις ἀδύπτει, εἶνε ἐπίσης μέγας ἀριστοκράτης· ὅσον ὁ μάλιστα ἀνεπτυγμένος ἐν Σιών.

Ἦνα ἀποδώσωμεν αὐτῷ δικαιοσύνην, ὁ Dowie ἐπετέλεσε μέγα ἔργον· μεταξὺ τῶν ἀτόμων τούτων, ὧν τὰ χρήματα ἐξοφλοῦνται, τοὺς ὄντας ἀνεπτυγμένους πρὸς ἐργασίαν ἐδίδαξε νὰ ὦσι φιλόπονοι. Ἐδίδαξεν αὐτοὺς εὐλαβεῖσθαι, καὶ, ὥπως ἂν ἔχῃ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς μίαν θρησκείαν. Κατέστησεν αὐτοὺς εὐτυχεῖς. Ἐδωκεν αὐτοῖς κλήρος οἴκους. Φροντίζει ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων καὶ τρέφει τοὺς πεινῶντας. Αὐτὸς ἀναλαμβάνει ἀπασαν τὴν εὐθύνην, καί μιν πᾶσαν τὴν λογιστικὴν καὶ τὰ διαγράμματα, πληροῖν πάντας τοὺς λογαριασμούς, παρακολουθεῖ με σφύρην τῆς πόλεως τοῦ τὴν πρόσδον καὶ ἐργάζεται εἰς τὸ νὰ τὴν κατὰστάσῃ μεγαλειτέραν.

Ἦνα εἴναι ἡ ἱστορία τῆς Θεμιστοῦ πόλεως Σιών ἐν τῇ ἡμερᾷ Michigan τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Σιών, τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἰδρύσαντος ἀμφοτέρως καὶ προσηλόντος ἔπει αὐτῇ· ὅς (ἡρώων ἄγρι πῆς δευτέρως ἐλαύσως τοῦ Χριστοῦ, οὗτινος πρόδρομος καὶ προφήτης ἰσχυρίζεται εἶναι ὁ Ἰωάννης Ἀλέξανδρος Dowie).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ
Καθηγητὸς Προκτικῶν Δουκίων καὶ πρώην Ἱεροκήρυκος Σμύρνης

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ
Ο ΠΙΣΤΕΥΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ
ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΟΥΣΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

[Βλέπε ἔρθεον 249]

Εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἀθήνας 30 Νοεμβρίου 1901
Στασάτ μοι Πάτερ καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφε.

Ἡ ἐπιτολὴ ἡ σὰς μετ' ἐνέπλησεν σπέρου χαρᾶς, ἐδίδασκα

δὲ ἐκ καρδίας τὸν Κύριον, ὁ ὅποιος σὰς ἐνίσχυσεν ἔχει μόνον εἰς τὸ νὰ ὑπερασπίσῃτε λαμπρῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ διανοιχθε τοὺς φθαλμούς τῶν Μονσινιῶρων καὶ Θεολόγων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, μέχρι τοῦ νὰ ἀνομολογήσωσι τὴν πλάνην, εἰς τὴν ὅποιαν μέχρι τοῦδε εὐρίσκοντο συγκεκλεισμένοι.

Περὶ τῶν καλῶν Μονσινιῶρων διηγήσθη εὐλόγως ἡ περιέργειά μου. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί θὰ ἀπογίνωσι. Θὰ ἀρκεσθῶσιν ἀρὰ γε ἀπλῶς εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὅποιαν ἀκραφὴν διατηρεῖ ἡ ἀγία καὶ ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, θὰ ἐξακολουθήσωσι δ' ἐγκαταμένοντες εἰς τὴν ἰδικὴν των, ἐνῷ διεῖδον τὰς τόσων σπουδαίας πλάνας των; ἢ, ἀφοῦ ἀπαξ ὡμολόγησαν τὸ ὁρθόδοξον φρόνημα, θὰ θελήσωσι καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις βεβαίως θὰ τοὺς δεχθῇ ὡς μέλη της, ἀλλὰ καὶ ὡς λειτουργοὺς της; (1)

(1) Ἀνάγκη ν' ἀνκρίνω ἐνταῦθα παραδειγματὰ τρία, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἡ ἀγία ἡμῶν Μήτηρ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ ἔγκυρον τὴν ἱερωσύνην τῶν Δυτικῶν, καὶ εἰς τοὺς, προσηλόντες εἰς τὴν Ὁρθόδοξιν, δὲν ἐπαναλαμβάνει τὴν χειροτονίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη Ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Μελετίων, ὅστις, ὑπ' Ἀρειανῶν χειροτονηθεὶς καὶ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον ἐχειροτόνησε, Διάκονον, ἀλλὰ καὶ τὸν Μέγαν Βασίλειον Ἐπίσκοπον, καὶ Γρηγόριον τὸν Θεολόγον Πατριάρχην Κωνσταντινῆς ἀποκατέστησεν, οὐ μόνον ὡς ἄγιον καὶ ὡληθῆ Ἐπίσκοπον ἐδέχθη, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῶν ἔχοντες τὴν Β. Οἰκουμένην Συνοδὸν ἐτίμησεν. Ὡσαύτως ἐθεώρησεν ἀληθῆ Ἐπίσκοπον τὸν ἄγιον Κύριλλον, Ἐπίσκοπον Ἱερουσαλὴμ, καί τοις εἶχεν οὗτος χειροτονηθῆ ὑπ' Ἀρειανῶν. Ὡσαύτως καὶ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινῆς Ἀνατόλιον χειροτονήσαντα ὑπὸ τοῦ ἀρρετιάρχου τῶν Μονοφυσιτῶν Διοσκοῦρου, καὶ ἄλλους πολλοὺς, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρουσιν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Ἱστοριογράφοι Σωκράτης Σωζόμενος, Θεοφάνης καὶ ἄλλοι. Συμφωνοῦν μετ' αὐτῶν Ἀρχαῖα Ἐκκλησιᾶν καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινῆς ἐδέχθη ὡς ἀληθεῖς ἱερεῖς τοὺς κατὰ τὰ 1880 Μελετίους Ἱερομονάχους Γαβριὴλ καὶ Ἰωάννην, οἵτινες, ἀφοῦ ἐπέδωκαν λιβέλλους τῆς πίστεως, καὶ συνέλειτούργησαν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν ἐφετὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρόου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ῥωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐδέχθη μετὰ τῶν βαθμῶν αὐτῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ κατὰ τὰ 1840 τοὺς ἐκ τῆς Παπρωμῆνας Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ἐπανελθόντας. Οὕτως Ἐπισκόπους, θεωρήσαντα ἔγκυρον τὴν ἱερωσύνην αὐτῶν. Ἐν λοιπὸν ἡ ἀρχαιοτάτη Ἐκκλησία ἀπεδέχθη ὡς ἐγκύρους καὶ νομίμους τὰς χειροτονίας τῶν Ἀρειανῶν, τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ ἄλλων ἀρετικῶν, οἱ ὅποιοι ἐπισήμως καταδικάσθησαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμένων Συνόδων, ἥτοι καὶ εἶναι ἐπόμενον, ὅτι καὶ τὰς τῶν Δυτικοκαθολικῶν χειροτονίας ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν θεωρεῖ ἔγκυρους, διότι οὐδέποτε ἀνθεμίσαντες σιωπῶντες, οὐτε καθήρεσαν τὴν ἱερωσύνην αὐτῶν. Ὡς αὖτις, λέγει ὁ ἀειμνηστὸς Ἡλίας ὁ Ταγματάρχης, οὐδὲν τῶν δικαστῶν (τῶν ἐκμαστῶν μετὰ τὸ σχίσμα) ἡ ἀγία τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ὁμομασί ἡ ἐκώμωδισμένη, ἢ διεστράμμενη, ἢ ἐσκαφαντισμένη, ἢ ἐβρίσκαμεν, ἢ ἀνάθεμα εἰπομεν (ὅρα Παπιστικὸς Ἐλέγχος Τόμ. Γ', σελ. 92-94). Ὡς ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τοὺς Ἐπισκόπους, Πρεσβυτέρους καὶ Διάκονους τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὁμολογῶντας τὴν Ὁρθόδοξιν, θεωρεῖ ἀληθῆ ἔχοντας ἱερωσύνην, καὶ δὲν ἀναχειροτονεῖ, μαρτυρεῖ ὁ μέγας Δογματικὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Μακά-

Καὶ τὰρ, συμφώνως μετ' αὐτὴν ἀδελφικὴν σὰς αἰτησίαν, ἐθέτω κατὰ σειράν ποῖαν ἔχω γηράν περὶ ὧν με ἡρώησατε διαφορῶν μεταξὺ τῆς ἡμετέρας καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ πρῶτον, ὡς πρὸς τὸ βάντισμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐντὶ τοῦ βαπτίσματος, προτάσω τοὺς χρυσοὺς τοῦ ἀποστόλου Παύλου λόγους, Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα (Ἐφεσ. Δ' 5).

Τὸ βάπτισμα, ὡς κάλλιστα γνωρίζετε, γίνεται ἀπὸ τὸ ῥῆμα βαπτίζω, τὸ ὅποιον πάλιν ἀπὸ τὸ βίπτω, βίπτω δὲ σημαίνει βουτῶ, καὶ ὅχι βαντίζω. Ἀρα τὸ κανονικὸν βάπτισμα εἶνε τὸ ὁρθόδοξον, τὸ διὰ καταδύσεως, περὶ δὲ τούτου ἔχομεν ἀφελὲς βεβαιωτάτων καὶ πειστικωτάτων μαρτυρίων.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατέβη εἰς τὸ ὕδατος τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἀναβαίνων εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς. Ἐβαπτίσθη ἀρὰ διὰ καταδύσεως, δὲν ἐφαντίσθη δ' ἀπλῶς.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος εἶπεν βαπτίζων ἐν Αἰών ἔγχε τοῦ Σαλιέμ, ὅτι ὕδατος πολλὰ ἦν ἐκεῖ (Ἰωάν. Γ' 23). Πρόδρον δὲ εἶπε ὅτι ἡ προτίμησις τῶν πολλῶν ὕδατων δὲν θὰ εἴχῃ κανένα λόγον, ἐὰν ὁ Ἰωάννης ἐβίβη τὴν διὰ βάντισμα. Καὶ ἡ χορεία ὅλη τῶν Ἀγίων Πατέρων, Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν, βάπτισμα κανονικὸν ἀναγνωρίζει τοῦτο, τὸ διὰ καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει α' Ἐν τρισὶν οὖν καταδύσεσι καὶ ἐπαρίθμοις ἐπικλήσεσι τὸ μέγα μυστήριον τῆς βαπτίσεως τελειοῦται, ἵνα καὶ ὁ τοῦ θανάτου τύπος ἐξαικονισθῇ καὶ τῇ παραδόσει τῆς θεογονίας τὰς φωχὰς φωτισθῶσιν οἱ βαπτιζόμενοι (περὶ Ἀγ. Πνεύματος 18). Καὶ ὁ θεὸς Χρυσόστομος διδάσκει α' Ἡμῶν καθάπερ ἐν τινὶ τάφῳ τῇ ὕδατι καταδυσθῶντας τὰς κεφαλὰς ὁ παλαιὸς ἀνθρωπὸς θάπτεται καὶ καταδύς κάτω κρύπτεται ὅλως, καθάπερ εἴτα ἀναδιδόντων ἡμῶν ὁ καινὸς ἀνείσι πάλιν (ἑρμην. εἰς Ἰωάν. κεφ. Γ'). Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς Δύσεως ὁ θεὸς Ἱερώνυμος βοᾷ «in lavacro ter caput vergilare auctoritatem scriptae Legis usurpavit» ἥτοι «ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ τὸ τρεῖς τὴν κεφαλὴν καταδύειν κύριος γραπτοῦ νόμου ἐλάττω» (Κατὰ Λουκιῆν, κεφ. 4). Καὶ ὁ Πάπας δὲ Πελάγιος λέγει, ὅτι τὸ βάπτισμα εἶνε «Ἐδαγγελικὴ διαταγὴ τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις παρέδωκε νὰ τελεσθῇ τριττὴν καταδύσιν ἐν ὀνόματι τῆς Τριάδος». Ἐπὶ πλέον τοὺς κανόνισμους τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καθιστῶσιν ἀναπολόγητους τὰ πολλὰ καὶ τῆς Ἱταλίας καὶ Γαλλίας περιωσόμενα μέχρι σήμερον βαπτιστήρια.

Ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, καθὼς κάλλιστα γνωρίζετε, δὲν ἐπαναλαμβάνει τὴν χειροτονίαν ἐπὶ τῶν ἐγκαταλημπανόντων τὴν Ῥωμαιοκτικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προσερχομένων εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς. (Ὁρα Δογματικὴ Θεολογία τοῦ περὶ Μυστηρίων ὑπὸ Μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου Λιβουανίας. Μετάφρασις Β. Φίλιππου, ἐν Ἀθήναις 1875, σελ. 303-305).

Ῥιζέτ, πᾶτερ Ἰωάννη, εἶχε καὶ τὸ διὰ βάντισμα ἢ ἐπιχύσεως βάπτισμα, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς κληνικούς, ἥτοι τοὺς ἀθροισμένους καὶ μὴ δυναμένους νὰ ἐγερθῶσιν ἐκ τῆς κλίνης. Κατὰ δὲ τὸν Στουδίτην καὶ αὐτὸ τὸ ἐν ἐρήμῳ δι' ἀμυώδους ἐπιχύσεως ἢ ἐτέρου μέσου γενόμενον βάπτισμα ἐν ἀνάγκῃ ἐθεωρεῖτο σωστικόν (Ἐκκλησ. Ἱστορία Βασιλείου Τόμ. Β' σ. 96).

Ἡ δὲ Δυτικὴ Ἐκκλησία τὸ βάπτισμα ἐκτελεῖ κατὰ τρεῖς τρόπους α') διὰ καταδύσεως ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ μίαν, καὶ ὅχι τριών. Τὴν καινοτομίαν ταύτην εἰσέγαγεν, ὁ Πάπας Γρηγόριος, ὁ ἐπικαλούμενος Μέγας († 604), ἐπιτρέψας εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς νὰ τελώσι τὸ βάπτισμα διὰ μίας καὶ μόνης καταδύσεως β') δι' ἐπιχύσεως, εἰσχυρίσας κατὰ τὸν [B] αἰῶνα καὶ γ') διὰ βαντισμοῦ.

Ποῖος ὁ λόγος τῶν καινοτομιῶν τούτων; Ἀφοῦ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐτέλει καὶ αὐτὴ ἐπὶ πολλοῦ αἰῶνος τὸ βάπτισμα διὰ τῶν τριῶν καταδύσεως, μετ' αὐτὴν ἐξήρειν τὸ βάντισμα ἢ τῆς ἐπιχύσεως μόνον διὰ τοὺς κληνικούς, καὶ ἀφοῦ καὶ σήμερον ἀναγνωρίζει, ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τοῦ βαπτίσματος εἶναι ὁ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ καθιερωμένος, τίς ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον μετέβαλε τὴν ἀρχαιοτάτην ταύτην καὶ ἐξέβη τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομῶν καὶ παραδόσεων, τὰς μὲν τρεῖς καταδύσεις περιορίσας εἰς μίαν, τὴν δ' ἐπίχυσιν καὶ τὸν βαντισμὸν ἐπεκτείνασα καὶ εἰς τοὺς ὅμιλους;

Ὁ λόγος καίτοι εἰς τὴν ὑπερβόλον τάσιν τῆς Ῥώμης τοῦ νὰ μεταβάλλῃ, νὰ ἀλλοιώγῃ, νὰ νοθεύῃ, καὶ νὰ καινοτομή, εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτῆς ὁρμήν, τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῶν καθαρῶν καὶ κανονικῶν παραδόσεων τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, καὶ νὰ δημιουργῇ αὐτῇ ἰδίους νόμους, ἰδίαν συνήθειαν, καθιερῶσας εὐρύτερον τὸ χωρίον αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν οἰκουμένων Συνόδων χάσμα.

Ἡ τάσις αὕτη, ἀδελφε, τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἶναι λυπηροτάτη, θὰ ἦτο δ' ἀνεξήγητος ἀνευ τῆς ἐπενεργείας τοῦ Πόνηρος, τοῦ ἐργὸν ἐχόντος νὰ σπείρῃ ζίζανι καὶ νὰ αὐξάνῃ αὐτά.

Διότι, ἐὰν τὸ διὰ βάντισμα καὶ ἐπιχύσεως, βαπτίζων εἴχῃ καὶ ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία διὰ τοὺς κληνικούς ἐν ἀνάγκῃ, ἡ ἐξαιρέσις αὕτη, ἡ ἐπιτρεπομένη δπου τὸ κανονικὸν βάπτισμα ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον, πρέπει ν' ἀναχθῇ εἰς κανόνα; Ἀλλὰ κατ' ἐξαιρείαν, κατ' οἰκονομίαν, δι' ἀνάγκην, καὶ λαϊκοὶ ἀπλοὶ ἐνεργῶσι τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος. Ἐπεταὶ λοιπὸν ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νὰ κατάργηθῇ ἡ δι' ἱερῶν τέλεσις τοῦ μυστηρίου τούτου καὶ νὰ ἀνάτῃ τὸ λειτουργικὸν αὐτὸ εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις; Καθὼς γνωρίζομεν, οἱ ὁμολογοῦντες τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν των ταύτην μαρτυροῦντες ἐθαυροῦντο, καὶ ἦσαν πράγματι χριστιανοί, καὶ ἀνευ τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὅποιον, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἀντικαθίστατο ὑπὸ τοῦ διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἐκφυγνόμενου αἵματος τῶν ἁγίων, λοιπὸν διὰ

τοὺς Γυμνασίους, καὶ τῶν μέσων τῆς καταπολεμήσεως τούτων· ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν κρυπτῷ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κυριακῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ ἡγιασμοῦ τούτης. Ταῦτα καὶ ἕτερα δύνανται νὰ συζητήσῃ τὸ Συνέδιον, οὐ αἱ γινώμαι, σὺν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, δυνατόν νὰ φέρωσιν αἰσιον ἀποτέλεσμα. Νομίζομεν δὲ, ὅτι ἡ περὶ τούτων σχεψὶς ἀξίζει γὰρ ἐπασχολήσῃ τὴν ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον, τοὺς Σεβ. ἡμῶν ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λογίους καὶ φιλοτίμους κατωτέρους κληρικούς, τοὺς δυσφοροῦντας διὰ τὴν σημερινὴν ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ ποθοῦντας κρεῖττόν τι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐνδόξου, ἀλλὰ πολυπαθοῦς ἡμῶν Γένους.

Ἐν τῇ Μονῇ Ὀρπλοῦ.

Ἀρχ. Πολύκαρπος Ι. Συνοδικός
ἱεροκέρυξ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ ΤΗΣ ΕΡΧΟΜΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

(Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. Γ'. 8—15).

Πνευματικῶς μου τέκνον Τίτε, ἀληθινὸς καὶ καθ' ὅλα ἀγιώτατος εἶνε ὁ λόγος, τὸν ὅποιον μᾶς ἐλάλησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, περὶ τοῦ ὅτι, μὲ τὴν χάριν αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ γινώμεθα κληρονόμοι ζωῆς αἰωνίου· οὐδὲ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν παραμικράν ἀμφιβολίαν δι' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ τὸν δεχώμεθα μὲ ὅλην μας τὴν ψυχὴν. Τώρα δὲ ἔρχομαι νὰ σοὶ εἰπῶ, βρεῖ δόσι ἔχουσι πιστεύσει εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν χρεωστοῦσι νὰ φροντίζωσι σπουδαίως καὶ συστηματικῶς διὰ νὰ ἐπιτελῶσιν ἔργα φιλόπνευμον, δίδοντες τὴν προστασίαν τῶν καὶ τὴν βοήθειαν τῶν εἰς χήρας πτωχῶν, εἰς ἀσθενεῖς, εἰς ὀρφανὰ, εἰς στερομένους καὶ ἀδικουμένους. Τὰ ἔργα δὲ ταῦτα εἶνε τὰ καλὰ καὶ εὐάρεστα εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὰ ὠφέλιμα ὅχι μόνον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐεργετοῦνται, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅσους ἡμῶν σὺ εὐεργετῇς. Διότι καὶ οὗτοι ὅχι μόνον τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς συνειδήσεώς των ἔχουσιν, ὅταν ἡμῶν τοὺς καλόν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ θὰ ἀνταμειθῶσι γενναίως, καὶ τὰ αἰώνια θὰ λάβωσιν ἀγαθὰ. Εἰς τὰ ταῦτα λοιπὸν καταγίγαι καὶ σὺ, καὶ διὰ ταῦτα φρόντιζε καὶ χρησιμοποιοῖ τὸν καιρὸν σου. Συζητήσεις δὲ μαρὰς, ἀκούτους, ἀνόητους, αἱ ὅποιοι εἰς τίποτε καλὸν καὶ χρήσιμον δὲν φέρουν, καὶ φιλογείας ἑριστικῶς πρὸς τοὺς ἔθνικούς, καὶ διαμάχας ἀτελειώτους, μὲ νομομαθεῖς Ἰουδαίους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐννοοῦσι νὰ πεισθῶσι, γὰρ τὰς ἀποφεύγῃς· πρέπει, διότι εἶνε ἀνώφελες, καὶ κανένα καρπὸν δὲν φέρουν. Αἱρετικὸν δὲ τὸν ὅποιον ἐδίδαξες καὶ ἐπρόσπάθησας νὰ φάγῃς καὶ νὰ τοῦ δείξῃς τὴν πλάνην του, ἀφηνέγον, ἐὰν ἐμμένῃ ἀμεταμέλειτος καὶ δὲν ἐπηρεάσθῃ· οὐτὰ ἀπὸ πρῶτην οὕτε ἀπὸ δευτέραν συμβουλὴν σου. Διότι, πρέπει, νὰ ἡξεύρῃς,

ὅτι ὁ ταυτοῦτος εἶνε ἐντελὲς διεστραμμένος, καὶ ἀμαρτωλός, χαμένος ἐνεκα τῆς πεισμονῆς του, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ᾔνε ἀναπολόγητος καὶ αὐτοκατάκριτος.

Ὅταν σοὺ σταίλω εἰς τὴν Κρήτην τὸν Ἀρτεμῆαν ἢ τὸν Τυχικόν, διὰ νὰ σὲ ἀναπληρώσῃ, φρόντισε νὰ ἐλθῃς γρήγορα εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Θράκης· νὰ μὲ ἐνταμώσῃς, διότι ἐκεῖ ἀπεφάτισα νὰ περάσω τὸν ἐφεινόνον χειμῶνα. Τὸν Ζηνᾶν, τὸν γνώστην τῶν Ἰουδαϊκῶν νομίμων, καὶ τὸν Ἀπολλῶν, τοὺς ὁποίους πηλοῖον σου ἔχεις, φρόντισε νὰ ἐφοδιάσῃς κατὰ τὴν ἀναχωρήσιν των μὲ ὅλα τὰ χρειώδη, διὰ νὰ μὴ τοῖς λείπῃ τίποτε. Καὶ οἱ ἐν Κρήτῃ δὲ ἱδικοί μας, οἱ ὅποιοι εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν, ἀς μανθάνουν νὰ φροντίζωσι διὰ καλὰ ἔργα βοηθῶντες τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην καὶ μόνοι των σπεύδοντες νὰ τοῖς δίδωσιν ὅ, τι χρειάζονται· διότι ἄλλῳ εἶνε ἀκαρπὸς, καὶ ἡ πίστις των δὲν θὰ τοὺς ὠφελῇ εἰς τίποτε. Σὲ χαιρετοῦν ὅλοι, οἱ ὅποιοι εἶνε μαζί μου. Χαιρεῖται καὶ ἐκ μέρους μας ὁ Λους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἀγαποῦν καὶ εἶνε ὁμόπιστοί μας. Ἡ θεία χάρις ἀς ᾔνε πάντοτε μὲ ὅλους σας.

Παρακαλῶ πάντας τοὺς λαβόντας ἀγγελίαν περὶ τοῦ Β' τόμου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μου νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ μοι ἀποστείλωσιν ὅσον τὸ ταχύτερον κατὰ λόγον τῶν ὀνομάτων τῶν κ.κ. συνδρομητῶν, τοὺς ὁποίους ἐνέγραψαν, ὅπως κατὰ χάριν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷ Β' τόμῳ, ὅστις περὶ τὸ τέλος τοῦ παρόντος μηνὸς Ὀκτωβρίου περατοῦνται ἡ ἐκτύπωσις.

Ὁ συγγραφεὺς

Ν. Χ. Ἀμβρόσιος

Καθηγητὴς τοῦ Βαρβακείου ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου.

Τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ καθηγητοῦ κ. Ζ. Τυπάλδου ἢ Ἀλληλόγραφου Ἑλλήνος θεολόγου πρὸς Ἀμερικανικὴν τινα Ἐκκλησίαν ἐν Σικάγῳ εὐρίσκεται ἐν τῇ βιβλιοπωλείᾳ τῆς Ἀναπλάσεως καὶ τιμᾶται φρ. χρ. 2 διὰ τὸ ἐξωρικὸν καὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ ἐσωτερικόν.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐξεδόθη ἤδη καὶ τὸ δ' τεύχος τοῦ Δ' τόμου τῶν Ἀκάντων Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἐπειδὴ δὲ τινες ἐκ τῶν κ.κ. ἀνταποκριτῶν μας καὶ συνδρομητῶν παρέλειψαν μέχρι τοῦδε νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὰς συνδρομὰς των, μετὰ λύπης μας δηλοῦμεν αὐτοῖς ὅτι τὸ τεύχος τοῦτο θέλει ἀποσταλῇ μόνον πρὸς ἐκείνους τῶν συνδρομητῶν, οἵτινες ἐπελήρωσαν τὰς προηγουμένας υποχρεώσεις των ἀπέναντι τοῦ Βιβλιοπωλείου.

Ἡ Διευθύνσις τοῦ Βιβλιοπωλείου.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ αὐτῇ Παρθενωνώγειῳ Διάλκῳ
Κυριακῇ 13 Ὀκτωβρίου ὡρ. 6 1)2—7 1)2 μ. μ. Παν. Δουληγένης.

Ἐν Πειραιεὶ ἐν τῷ Ζαγνείῳ Ὀρφανοτροφείῳ
Κυριακῇ 13 Ὀκτωβρίου ὡρ. 4—5 μ. μ. Μιχ. Γ. Παλαγός.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΛΕΞΕΩΣ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66